

РЕШЕНИЕ

№ 7566

гр. София, 15.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 30.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **1899** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на П. В. К. срещу Решение № 1040-21-92/22.01.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-26716-1/21.12.2020 г., издадено от ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ С.-град, с което на лицето е отпуснато ПОБ за периода 24.11.2020г.-23.03.2021 г. в размер на 12 лв. дневно.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно, издадено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Моли се то да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично, поддържа подадената жалба и моли тя да бъде уважена.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. А., която оспорва подадената жалба и моли да бъде потвърдено оспореното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 30.11.2020 г. жалбоподателката е подала заявление, с което е поискала отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. В подаденото заявление е посочено, че правоотношението е прекратено на основание чл. 331, ал. 2 от КТ.

Приложено е споразумение за прекратяване на договора, сключен между нея и [фирма].

По данни от ТРРЮЛНСЦ е установено, че на 27.03.2009 г. жалбоподателката е вписана като управител на дружеството и е заличена като такъв на 24.11.2020 г.

Издадено е Разпореждане № 214-00-26716-1/21.12.2020 г. от ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ С.-град, с което на лицето е отпуснато ПОБ за периода 24.11.2020г.-23.03.2021 г. в размер на 12 лв. дневно. Разпореждането е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение № 1040-21-92/22.01.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град.

При така установената фактическа обстановка съдът правил следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117 от КСО-Директорът на ТП на НОИ С.-град. Потвърденото разпореждане също е издадено от компетентен орган, видно от Заповед № Ц1015-21-45/13.07.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град.

Двата акта са издадени в законоустановената писмена форма и отговарят на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, като съдържат всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването им.

При проведеното административно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Административният орган е изпълнил задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО, право на ПОБ имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Между страните не е спорно, че жалбоподателката е лице, имащо право на ПОБ по чл. 54а от КСО. Спорен е единствено размерът на отпуснатото ПОБ.

Съгласно чл. 54б, ал. 3 от КСО, безработните лица, чиито правоотношения са били прекратени по тяхно желание или с тяхно съгласие, или поради виновното им поведение, на основание чл. 325, т. 1 и 2, чл. 326, 330 и 331 от Кодекса на труда, чл. 103, ал. 1, т. 1, 2 и 5, чл. 105, чл. 107, ал. 1, т. 1 - 4 и чл. 107а от Закона за държавния служител, чл. 162, т. 1 и 6, чл. 163 и чл. 165, т. 2 и 3 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, чл. 226, ал. 1, т. 4, 6, 8 и 16 от Закона за Министерството на вътрешните работи, чл. 101, ал. 1, т. 5, 8 и 11 от Закона за Държавна агенция "Разузнаване" и чл. 165, ал. 1, т. 2, 3 и 5 и чл. 271, т. 2, 3 и 5 от Закона за съдебната власт или по други закони, получават минималния размер на паричното обезщетение за безработица за срок 4 месеца.

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 2 от Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за 2020 г., минималният дневен размер на обезщетението за безработица за 2020 г. е 12 лв.

По делото е безспорно, че е бил сключен договор за управление, по силата на който жалбоподателката е била управител на [фирма]. Налице е валидно възникнало по силата на Търговския закон мандатно правоотношение, което в случая е прекратено по взаимно съгласие, по реда и при условията на същия закон. Представено е споразумение за прекратяване на договора за управление, видно от което споразумението е сключено по взаимно съгласие на страните по договора за управление. Следва изводът, че правоотношението на жалбоподателя е прекратено с негово съгласие, поради което съдът приема, че правилно административният орган е приложил разпоредбата на чл. 54б, ал. 3 от КСО при определянето на срока и размера на дължимото ПОБ.

Оспореното решение е издадено в съответствие с целта на закона. Основната характеристика на паричното обезщетение за безработица да предостави на лицата, които са останали без работа по независещи от тях причини /не по-тяхна вина и не по тяхно желание или съгласие/, средства за издръжка, които да заместят получаваното преди това трудово възнаграждение. Когато лицето само се е лишило от възможността да получава доходи от трудовата си дейност /поради негово виновно поведение или поради собствено желание или съгласие/, оправдано е от икономическа и социална гледна точка, законодателят да предвиди ограничен размер на средствата, които се изплащат като парично обезщетение, както и ограничение относно периода, през който следва да се изплаща това обезщетение.

С оглед изложеното оспореното решение е законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 36 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. В. К. срещу Решение № 1040-21-92/22.01.2021г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-26716-1/21.12.2020г., издадено от ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ С.-град, с което на лицето е отпуснато ПОБ за периода 24.11.2020г.-23.03.2021 г. в размер на 12 лв. дневно.

ОСЪЖДА П. В. К. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14- дневен срок от съобщението му на страните пред ВАС.

СЪДИЯ: